

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu și de către avocatul Bulbuc Boris în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe

Așihman Ghenadie Alexandru, născut la 26 mai 1995, originar din r-nul Florești, domiciliat în r-nul Strășeni, s. Zamcioji.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 15.03.2016-31.03.2016
2. *instanța de apel:* 20.04.2016-11.05.2016
3. *instanța de recurs:* 06.07.2016-03.08.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Militare din 31 martie 2016, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Așihman Ghenadie Alexandru, a fost condamnat în baza art. 369 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani 4 luni închisoare.

În baza art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe i-a fost adăugat parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință, partea neexecutată a pedepsei de 1 an închisoare, stabilită prin sentința Judecătoriei Militare din 21 octombrie 2015, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă 2 ani 10 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost încasat de la Așihman G. în contul statului cheltuielile judiciare în sumă de 168,60 lei.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Așihman G., a fost încorporat la serviciul militar în termen de CMT - Strășeni la data de 14 mai 2015, pe care îl îndeplinește până în prezent în Brigada 2 Infanterie Motorizată, în funcția de mecanic conducător-operator radio (radioreleu) pluton comunicații, compania stat major, batalionul 21 mecanizat, în grad militar - soldat. Tot în aceeași unitate militară (Bg. 2 I Mo) îndeplinesc serviciul militar în termen și soldații Nazarciuc Alexandru și Șaru Serghei, care la data de 31 ianuarie 2016 în raporturi de subordonare cu soldatul

Așihman G. nu s-au aflat. La 31 ianuarie 2016, soldatul Așihman G., în timp ce se afla pe teritoriul Brigăzii 2 Infanterie Motorizată, dislocată pe str. Vasile Lupu 37, mun. Chișinău, a încălcat grav cerințele art. 26 a Legii Republicii Moldova „Cu privire la statutul militarilor”, art. 14, 15, 94 a Regulamentului Serviciului Interior a Forțelor Armate ale Republicii Moldova, art. 5 a Regulamentului Disciplinei Militare, care-l obliga să respecte Jurământul militar și prevederile regulamentelor militare; să prețuiască onoarea unității militare; să păstreze demnitatea gradului și uniformei militare pe care o poartă; să fie disciplinat și vigilent; să prețuiască camaraderia militară, să respecte drepturile și libertățile tuturor cetățenilor; să nu-și permită deprinderi dăunătoare; să servească în permanență drept exemplu de înaltă cultură, modestie și cumpătate; să păstreze cu sfințenie onoarea militară, să-și apere demnitatea și să stimeze demnitatea celorlalți; să ofere personal exemplul de educație, de atitudine sânguincioasă față de serviciu, precum și ritualurile militare; să manifeste grijă pentru consolidarea prieteniei dintre militari; să mențină în permanență o disciplină militară strictă și o stare moral-psihologică sănătoasă în cadrul efectivului; să întreprindă măsuri pentru prevenirea cazurilor de traumatism în cadrul efectivului; să asigure ordinea interioară în unitate; să contribuie la menținerea și la restabilirea ordinii regulamentare; să se comporte cu demnitate atât în unitatea militară, cât și în afara ei; să nu-și permită nici sie și nici altora să încalce ordinea publică, să contribuie pe toate căile la apărarea onoarei și demnității cetățenilor, la menținerea prestigiului Forțelor Armate, însă soldatul Așihman G. a admis intenționat încălcarea regulilor statutare cu privire la relațiile dintre militari dacă între ei nu există raporturi de subordonare, săvârșită asupra două sau mai multe persoane, în următoarele împrejurări:

Astfel, la 31 ianuarie 2016, în jurul orei 20.30, soldatul Așihman G., fiind militar cu o perioadă de îndeplinire a serviciului m-ai mare de jumătate de an, în timp ce se afla în cazarma batalionului 21 mecanizat, în scopul promovării relațiilor neregulate - „perevod” a invitat în dormitorul companiei stat major, militarii în termen cu o perioadă mai mică de îndeplinire a serviciului militar, soldații Nazarciuc Alexandru și Șaru Serghei, cărora le-a aplicat intenționat lovituri, astfel în urma acțiunilor violente a soldatului Așihman G., le-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Așihman G. a fost calificată *de drept* în baza art. 369 alin. (2) lit. b) Cod penal și anume – *încălcarea regulilor statutare cu privire la relațiile dintre militari, în timpul îndeplinirii serviciului militar, dacă între ei nu există raporturi de subordonare și dacă această încălcare s-a manifestat prin acte de violență, săvârșită asupra a două sau mai multor persoane.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată, o pedeapsă neprivativă de libertate. În motivarea apelului declarat a invocat, că pedeapsa penală stabilită prin sentință este prea aspră.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2016, a fost admis, inclusiv din oficiu apelul declarat, fiind casată sentința în partea încasării cheltuielilor de judecată, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost respinsă cererea acuzatorului de stat privind încasarea de la Așihman G. a cheltuielilor de judecată. În rest au fost menținute dispozițiile sentinței.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că prima instanță cercetând cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 369 alin. (2) lit. b) Cod penal, încadrând juridic fapta săvârșită corespunzător materialului probator administrat.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță la individualizarea pedepsei a ținut cont de prevederile art. art. 7, 75 Cod penal, corect aplicând inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de faptul, că ultimul anterior a mai fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni din intenție, nu a conștientizat gravitatea faptelor comise, nu se află pe calea corijării și dorinței de a se reintegra în societate, fiind o persoană predispusă spre comiterea de noi infracțiuni, a săvârșit o nouă infracțiune aflându-se în perioada de probă, astfel consideră că soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

În opinia instanței de apel, prima instanță neîntemeiat a admis solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul condamnatului în contul statului, în sumă de 168, 60 lei, ce constituie cheltuieli consumabile (hârtie, copiator) - 49,60 lei, cheltuieli de expertiză - 114 lei și alte cheltuieli - 5 lei, deoarece acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

Totodată, instanța de apel a reținut, că normele procedural penale nu prevăd expres achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare, constituite din consumabile și cheltuieli de expertiză, iar prevederile legale la care face trimitere prima instanță, se referă la acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată, astfel cheltuielile judiciare ce sunt enumerate în dispoziția art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală, nu prevăd astfel de cheltuieli.

Reieșind din cele expuse, instanța de apel a considerat necesar de a casa sentința Judecătorei Militare din 31 martie 2016, în partea încasării cheltuielilor de judecată și a pronunța o nouă hotărâre în această parte, potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care a respins cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea de la Așihman G. a cheltuielilor de judecată, acestea fiind trecute în contul statului, potrivit prevederilor art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1 Procuror, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală, obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat;
- instanța de apel nu a îndeplinit cerințele stipulate în art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală, neindicând temeiurile legale pentru care au fost respinse probele privind încasarea cheltuielilor judiciare.

În drept, procurorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2 Avocatul Bulbuc B. în numele inculpatului, prin care solicită casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Așihman G. să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, neprivativă de libertate.

În motivarea recursului invocă:

- inculpatul a recunoscut vina integral, solicitând examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a menționat că îi pare rău de cele întâmplate, la evidența medicului narcolog nu se află;

- părțile vătămate au solicitat aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse cât mai blânde, nelegate de privarea de libertate și nu au înaintat careva pretenții materiale și morale față de acesta;

- în privința lui Așihman G. sunt aplicabile prevederile art. 90 alin. (11) Cod penal, ținând cont de faptul că acesta a comis în perioada de probă o infracțiune mai puțin gravă, ceea ce permite menținerea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În drept, avocatul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

7.1 Cu referire la recursul declarat de către procuror.

Reieșind din textului recursului, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Colegiul penal reține că, autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă critică decizia adoptată în partea respingerii încasării cheltuielilor judiciare din

contul inculpatului, considerând că nu au fost indicate temeiurile legale pentru care au fost respinse probele aduse în acest sens.

Instanța de recurs, studiind textul deciziei atacate constată, că temeiurile invocate de către recurent și prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel, la adoptarea soluției de admitere, din oficiu a apelului declarat de inculpat, cu casarea sentinței în partea încasării cheltuielilor de judecată, în rest menținând celelalte dispoziții ale acesteia, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată. Totodată, instanța de recurs consideră, că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Cât privește temeiul de casare invocat de recurent, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, așa cum stipulează dispoziția alin. (5) art. 414 Cod de procedură penală, Colegiul penal statuează, că acest temei pentru recurs, în prezenta speță nu este incident, deoarece așa cum se atestă din materialele cauzei, procurorul nu a atacat cu apel sentința adoptată la caz, respectiv instanța de apel nu avea cum să se pronunțe asupra a careva argumente ale părții acuzării. În consecință, instanța de recurs apreciază ca neîntemeiat și declarativ invocarea temeiului de casare sus menționat de către recurent, deoarece nu are nici un suport legal.

Totodată, instanța de recurs menționează, că cerere de apel a fost depusă doar de către inculpat, asupra căror motive, instanța de apel s-a pronunțat și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cuprinzând argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată, iar temeiurile pe care s-a bazat procurorul în recursul declarat, nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a cercetat obiectiv probele administrate în sensul solicitării privind încasarea cheltuielilor judiciare de la inculpat, iar conținutul deciziei atacate corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

Referitor la motivul invocat de recurent, precum că legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală, obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat, Colegiul penal îl consideră nefondat.

Dispoziția art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

De asemenea, în conformitate cu art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor

procesuale în cauza penală. (3) Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Instanța de recurs constată, că acuzatorul de stat a solicitat încasarea de la inculpat în contul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 168, 60 lei (f.d. 115), ce constituie cheltuieli consumabile (hârtie, copiator) - 49, 60 lei, cheltuieli de expertiză - 114 lei și alte cheltuieli - 5 lei (plicuri, etc.). Astfel, ținând cont de constatările expuse mai sus, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a reținut, că conform dispozițiilor legale menționate, nu este prevăzut expres achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare, ce constituie consumabile și cheltuieli de expertize.

La fel, alin. (3) art. 34 al Legii nr. 1086 din 23.06.2000 cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale, prevede că în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt achitate din bugetul de stat, cu excepția cazului prevăzut la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, unde este prevăzut că părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept să înainteze cerere despre efectuarea expertizei pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor. Raportul expertului care a efectuat expertiza la cererea părților se prezintă organului de urmărire penală, se anexează la materialele cauzei penale și urmează a fi apreciat o dată cu alte probe.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal conchide că cheltuielile judiciare solicitate de procuror de a fi încasate de la inculpat în contul statului, sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale, rapoartele de expertiză fiind întocmite la solicitarea procurorului, iar consumabilele (hârtie, copiator, plicuri, etc.) fiind oferite de instituția procuraturii din bugetul alocat în acest sens, în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, acestea fiind achitate din bugetul de stat.

Din acest punct de vedere se constată că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, fiindcă această instanță just a respins cererea acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpat în contul statului a cheltuielilor de judecată, din care considerent se concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procuror, deoarece acesta este vădit neîntemeiat.

7.2 Cu referire la recursul declarat de către avocatul Bulbuc B. în numele inculpatului.

Reieșind din conținutul recursului, avocatul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționând anume că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Tot din textul recursului se atestă, că autorul critică hotărârea instanței de apel, nefiind de acord cu individualizarea pedepsei stabilite, considerând-o prea aspră. Astfel, ținând cont de argumentele invocate, Colegiul

penal consideră, că recurentul, de fapt, semnaleză temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

În același timp, Colegiul penal constată din recursul declarat, că avocatul, de asemenea nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunii săvârșite, invocând dezacordul cu faptul, că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, ar permite instanței de apel de a-i stabili o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal, menținând suspendarea condiționată a executării acesteia.

Astfel, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, precum se atestă, prezenta cauză, în urma solicitării și înscrisului autentic al inculpatului (f.d. 133), a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere (f.d. 134), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 369 alin. (2) lit. b) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsă cu închisoare de până la 5 ani. Respectiv, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sânt valabile în cazul dat pentru inculpatul Așihman G., limitele pedepsei cu închisoare reduse cu o treime, constituie de la 3 luni până la 3 ani și 4 luni. În prezenta speță, inculpatului pentru comiterea infracțiunii imputate, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani și 4 luni, adică în limitele prevederilor legale. Iar conform art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, inculpatului i-a fost adăugată parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință, pedeapsa de 1 an închisoare stabilită prin sentința Judecătoriei Militare din 21 octombrie 2015, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă 2 ani 10 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor

administrare în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Aplicându-se pedeapsa în urma judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța, de asemenea, trebuie să ia în considerare și cerințele alin. (2) art. 75 Cod penal, conform cărora o pedeapsă mai aspră, din numărul celor prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește doar dacă o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Instanța de recurs statuează, că în prezenta cauză penală, instanțele de fond au ținut cont de faptul, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, la locul serviciului militar se caracterizează negativ, iar la locul de trai pozitiv, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, circumstanțe atenuante nu au fost stabilite, iar în calitate de circumstanță agravantă a fost reținută săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru fapte care au relevanță pentru cauză.

Ce ține de argumentul invocat de recurent despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal, deoarece inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, motiv din care a solicitat să-i fie menținută condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, Colegiul penal relevă, că nu poate fi acceptat, deoarece aplicarea prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal, constituie dreptul discreționar a instanței de a anula sau a menține suspendarea condiționată a executării pedepsei în funcție de circumstanțele cauzei penale, dacă aceasta constată că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită după săvârșirea unei infracțiuni din imprudență sau a unei infracțiuni intenționate mai puțin grave, instanța poate (dar nu este obligată) să dispună menținerea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Ținând cont, de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal consideră întemeiate motivele instanțelor de fond, că în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica menținerea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite, ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Astfel, cu toate că infracțiunea săvârșită de inculpat se clasifică ca una mai puțin gravă, nu poate fi neglijată prezența condamnării inculpatului prin sentința Judecătoriei Militare din 21 octombrie 2015, în baza art. 371 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, cu suspendare condiționată pe un termen de probă de 1 an, conform art. 90 Cod penal. Tot, din materialele cauzei se atestă, că anterior inculpatul a mai săvârșit și infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c),

d) Cod penal, însă prin ordonanța Procuraturii r-nului Florești din 09.08.2011, urmărirea penală în privința lui Așihman G. a fost încetată în baza art. 109 Cod penal. Astfel, se atestă faptul că comiterea infracțiunilor, pentru inculpatul Așihman G., a devenit o deprindere, iar aplicarea pedepselor neprivative de libertate nu-și produc efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

În mod concomitent, Colegiul penal atestă, că instanțele de fond corect au reținut, că inculpatul nu este la prima sa abatere de la lege și în pofida faptului că instanța de judecată i-a acordat posibilitatea de a se corecta fără a fi izolat de societate, Așihman G. nu a făcut concluziile de rigoare, necorectându-se, a săvârșit din nou în termenul de probă stabilit o infracțiune intenționată cu aplicarea violenței, din care considerent corectarea acestuia poate fi atinsă doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate. La fel, aplicarea prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal, pentru acte de violență în timpul serviciului militar, ar putea fi considerată ca o toleranță a statului la acțiuni de tortură și cele similare torturii, fapt apreciat ca unul inadmisibil.

Ce ține de argumentul recurentului, precum că nu este justificată menținerea lui Așihman G. în stare de detenție, deoarece inculpatul a recunoscut integral vina, solicitând examinarea a cauzei penale în procedura simplificată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, se căiește sincer de cele comise, Colegiul îl consideră nefondat, deoarece aceste circumstanțe au atras consecințele procedurii simplificate în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, în urma căreia prima instanță a redus cu o treime limitele pedepsei cu închisoare, prevăzută la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Cu referire la un alt motiv de critică din recursul avocatului prin care menționează, că inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog, iar părțile vătămate au solicitat aplicarea inculpatului a unei pedepse cât mai blânde, nelegate de privarea de libertate, neînaintând careva pretenții materiale și morale, instanța de recurs consideră, că împrejurările în cauză nu sunt suficiente pentru a răsturna soluția instanței de apel, deoarece nu diminuează cumva responsabilitatea pentru infracțiunea săvârșită.

În atare împrejurări, Colegiului penal consideră, că instanțele de fond i-au aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Sumând cele expuse, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei contestate în partea stabilirii pedepsei.

În temeiul celor menționate mai sus, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bulbuc B. în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu și de către avocatul Bulbuc Boris în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe **Așihman Ghenadie Alexandru**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 26 august 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie